ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní žalobce: **G. A.,** nar. x, bytem x, v řízení zastoupeného: Mgr. Tomášem Mařatkou, advokátem se sídlem Praha 1, Dušní 11, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy, odbor stavebního řádu,** se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, za účasti 1) J. S., bytem x, 2) Společenství vlastníků v domě č.p. x, D. se sídlem T. x, P. 6-D., IČ x, v řízení zastoupeného JUDr. Ing. Soňou Sedláčkovou, advokátkou se sídlem Praha 7, V Háji 29, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.8.2015, č.j. MHMP-1512071/2015**

takto:

I. Rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 28. 8. 2015 sp. zn. S-MHMP 333630/2015/SUP/Ja, č. j. MHMP 1512071/2015 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Tomáše Mařatky, advokáta.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28.8.2015, č.j. MHMP-1512071/2015, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby ze dne 19.9.2014, č.j. MCP6 073390/2014, kterým byla zamítnuta žádost Společenství vlastníků o dodatečné povolení stavby – zábradlí kolem vnějšího obvodu ploché nepochozí střechy v 6. nadzemním podlaží bytového domu č.p. x, T. 16 (Z. 1), P. 6.

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. L.

Žalobce namítá, že oba správní orgány vycházely výhradně ze závěrů závazného stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy, odboru památkové péče ze dne 2.1.2012, č.j. S MHMP 887344/2011, které bylo následně potvrzeno závazným stanoviskem ministerstva kultury ze dne 16.9.2013, č.j. MK 2736/2013 OIPP, č.j. OIP MK 24271/2013. Závěry těchto závazných stanovisek jsou ale dle žalobce nesprávné. Poukazuje na to, že si nechal vypracovat znalecký posudek, který dospěl k odlišným závěrům než odborné stanovisko. Tento znalec na rozdíl od závazných stanovisek dospěl k závěru, že předmětná úprava stavbě neodebírá žádnou její původní část. Z viditelných úprav představuje přídavek lehkého ocelového schodiště přisazeného ke štítové zdi sousedního domu a vztyčení zábradlí z vertikálních prvků na obvodové hraně půdorysu. Jde o prvky málo rozměrné a málo viditelné, které nezasahují do autenticity a originality domu v památkové zóně, protože mu nic neodebírají, nemění vrcholové kontury domu. Zásahy podle něj nejsou v rozporu a nenarušují ani v nejmenším veřejný zájem, pro který je tato i jiné památkové zóny zřízeny.

Žalobce je proto přesvědčen, že závěry předmětného závazného stanoviska musejí být nesprávné. Poukázal na to, že téměř totožné stavební úpravy ploché střechy se nacházejí i na sousední terase. Poukázal také na vyjádření paní E.P., která uvedla, že úprava ploché střechy nijak nehyzdí okolí, protože ani ze dvora ani z ulice není viditelná. Již dříve byly shodné stavební úpravy v okolí povoleny, a proto dle žalobce není důvod, aby se orgány státní správy zásadně odchýlily od své dosavadní rozhodovací praxe. Došlo by tak k porušení zásady legitimního očekávání. Stavební úpravy se nacházejí ve vnitroblokové části budovy a nemohou tak být spatřeny z horizontu veřejně přístupných ploch, tj. ulice, a to ani z pohledu samotného vnitrobloku (s výjimkou leteckého pohledu). Nemohou být tak objektivně způsobilé narušovat panorama památkových zón v blízkých pohledech. Ve stejném duchu se vyjádřil i projektant Ing. L. R. Z jeho vyjádření navíc vyplývá, že upevnění zábradlí dle požadavku Národního památkového ústavu 1 m za římsou je technicky nevhodné, protože by vedlo k potenciálním poruchám stávající krytiny a navíc by metrový pruh pochozí střechy nebyl chráněn a byly by přímo ohroženy životy osob.

Žalobce pak k objasnění situace uvedl, že předmětné úpravy byly provedeny již za předchozího vlastníka bytové jednotky, a to již před více než 15ti lety. Žalobce stavební úpravy nabyl s bytovou jednotkou a netušil, že se jedná o nepovolené stavební úpravy. Jakmile to zjistil, rozhodl se stav napravit a požádal o dodatečné povolení předmětných stavebních úprav. Zdůraznil, že podnět k odstranění stavebních úprav podal soused žalobce JUDr. V. H., přestože stavební úpravy byly schváleny Společenstvím vlastníků domu č.p. x a navíc JUDr. H. provedl na střeše stavby přiléhající k jeho bytové jednotce prakticky totožné stavební úpravy. Dále uvedl, že manželkou JUDr. V. H. je paní J. S., která je zaměstnancem MHMP a žalobce poukazuje na to, že se nabízí, že posouzení předmětných stavebních úprav bylo ovlivněno osobou paní S. a závazné stanovisko nebylo vydáno zcela nestranně, neboť JUDr. H. a paní S. vedou se žalobcem dlouhodobé osobní spory.

Žalobce tak namítá, že názor MHMP OOP o tom, že jsou s ohledem na památkovou zónu provedené úpravy neakceptovatelné, je nesprávný. O tom svědčí znalecký posudek architekta J. S. Dále poukazuje na nesprávný postup žalovaného i správního orgánu I. stupně, neboť převzaly vady předmětného závazného stanoviska. Základní pochybení spatřuje v tom, že správní orgány pouze převzaly obsah předmětného závazného stanoviska, aniž by se jakkoli zabývaly jeho obsahem, případně okolnostmi, které předcházely, resp. souvisely s jeho vydáním (tj. počátek stavebních úprav za předchozího vlastníka, osobní spojitost MHMP OPP

s paní S. apod.). Žalovaný dále zcela evidentně vybočil ze své dosavadní rozhodovací praxe. Ze všech těchto důvodů se žalobce cítil zkrácen na svých právech.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě poukázal na to, že není ze zákona příslušný k přezkoumání závazných stanovisek, jeho povinností je ověřit, zda bylo vydáno k tomu příslušným správním orgánem, zda se vztahuje k předmětu řízení a zda jsou závěry přezkoumatelné. Tj. zda obsahuje i přiměřené odůvodnění předmětu daného stanoviska. Předmětné závazné stanovisko odboru památkové péče bylo přezkoumáno nadřízeným správním orgánem, ministerstvem kultury. Odvolací správní orgán neshledal, že by závazná stanoviska – jak odboru památkové péče MHMP, tak ministerstva kultury, byla zjevně nezákonná, případně, že by skutečnosti v nich uvedené významným způsobem vybočovaly z mezí správního uvážení, případně, že by vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Přitom odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Vydání závazného stanoviska Odboru památkové péče MHMP předcházelo vyjádření Národního památkového ústavu, dle kterého jsou rovněž provedené stavební úpravy z hlediska památkové péče nepřijatelné. K odkazu na znalecký posudek zpracovaný po vydání žalobou napadeného rozhodnutí odkázal na ustanovení § 71 odst. 1 s.ř.s. a zdůraznil, že žalobce mohl doložit znalecký posudek v řízení, kdy se v rámci podaného odvolání domáhal přezkoumání stanoviska Odboru památkové péče MHMP u ministerstva kultury. To však žalobce neučinil.

K totožným stavebním úpravám provedeným na sousedních stavbách uvedl žalovaný, že vzhledem k vydanému závaznému stanovisku nebyl oprávněn provádět další dokazování. Tento postup je stavebním úřadem důsledně dodržován, když dle § 149 odst. 1 správního řádu je obsah závazného stanoviska pro výrokovou část rozhodnutí stavebního úřadu závazný. Skutečnost, že žalobce zakoupil bytovou jednotku s již provedenými úpravami, nemůže být důvodem pro legalizaci předmětných stavebních úprav bez splnění zákonem stanovených podmínek pro dodatečné povolení. Pokud jde o paní J. S., tento žalobní důvod nebyl uveden v odvolání a ze závazného stanoviska Odboru památkové péče MHMP navíc vyplývá, že paní S. se nepodílela na vydání závazného stanoviska. Vzhledem k předchozímu vyjádření Národního památkového úřadu je patrné, že tvrzení žalobce ohledně ovlivnění stanoviska paní S. nemá oporu v předloženém závazném stanovisku a dle žalovaného je tedy irelevantní. Závěrem navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

Městský soud v Praze podle ustanovení § 34 zákona č. 120/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), vyrozuměl osoby, které by mohly být přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech, a to jak vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že by toto rozhodnutí bylo zrušeno, a ve lhůtě stanovené soudem uplatnilo právo osoby zúčastněné v tomto soudním řízení Společenství vlastníků v domě č.p. x, D., JUDr. V.H. a J. S., kteří se písemně k věci nevyjádřili.

V průběhu řízení soud zjistil, že JUDr. V. H. zemřel. K dotazu soudu sdělila J. S., že JUDr. V. H. byl její manžel, avšak bytová jednotka č. 18 v domě č.p. x v ul. Z. 21, P. 6 je a byla v jejím výhradním vlastnictví. Soud proto nadále jednal jako s osobou zúčastněnou na řízení pouze s jedním z manželů, a to s J. S., která je majitelkou bytu, od jehož bezprostředního sousedství s předmětnými úpravami osoby zúčastněné na řízení odvozovaly dotčení svých práv.

U jednání soudu účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích, J. S. se z účasti u jednání omluvila a zástupkyně Společenství vlastníků podpořila argumentaci žalobce.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že dne 18.4.2011 obdržel stavební úřad podnět JUDr. V. H. k zahájení řízení

1) k odstranění nepovolené stavby zábradlí kolem obvodu střechy v 6. nadzemním podlažím,

2) k odstranění nepovolené stavby schodiště mezi spodní a horní terasou mezi 5 a 6 nadzemním podlažím a

3) odstranění nepovolené úpravy ploché střechy na terase.

Stavební úřad v jednotlivých bodech podání vede samostatná řízení a předmětem nyní projednávané věci je otázka týkající se odstranění zábradlí kolem obvodu střechy v 6 nadzemním podlaží, neboť na základě tohoto podnětu podalo dne 31.7.2012 Společenství vlastníků žádost o dodatečné povolení na stavbu části zábradlí kolem obvodu střechy v 6. nadzemním podlaží bytového domu č.p. x, T. 16 (Z. 1), P. 6 jako stavby nepovolené stavebním úřadem. Současně vyslovil výbor SV jako pověřený orgán souhlas vlastníka nemovitosti s provedenou stavbou.

Po zahájení řízení a provedeném místním šetření usnesením ze dne 31.1.2013 Úřad MČ Praha 6, odbor výstavby řízení o dodatečné povolení stavby zastavil, neboť bylo zjištěno, že uskutečněním a užíváním stavby jsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, přičemž vycházel z nesouhlasného závazného stanoviska OPP MHMP, podle kterého je tato úprava neakceptovatelná.

K podanému odvolání magistrát rozhodnutí o zastavení řízení zrušil dne 20.11.2013 pro procesní vady řízení a věc vrátil k novému projednání.

Úřad MČ Praha 6 znovu rozhodl rozhodnutím ze dne 19.9.2014, kterým předmětnou žádost o dodatečné povolení stavby znovu zamítl. Uvedl, že dle sdělení odboru stavebního a územního plánu MHMP obdržel dne 20.9.2013 odvolací orgán závazné stanovisko Ministerstva kultury MK-39391/2013 OPP ze dne 16.9.2013, kterým bylo negativní závazné stanovisko OPP MHMP ze dne 2.1.2012 potvrzeno. Dále pak uvedl, shodně jako v předchozím rozhodnutí, že uskutečněním a užíváním stavby jsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, přičemž vycházel z nesouhlasného závazného stanoviska OPP MHMP, podle kterého je tato úprava neakceptovatelná.

O odvolání podaném žalobcem rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a prvostupňového rozhodnutí potvrdil. Vycházel přitom také ze závazných stanovisek, která přezkoumal a neshledal, že by byla zjevně nezákonná, případně, že skutečnosti v nich uvedené by významným způsobem vybočovaly z mezí správního uvážení. Kromě uvedeného stanoviska OOP MHMP vycházel i z rozhodnutí ministerstva kultury, kterým bylo toto závazné stanovisko potvrzeno.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska uplatněných žalobních bodů, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního v platném znění – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žaloba směřuje proti rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby o zamítnutí žádosti Společenství

vlastníků o dodatečné povolení stavby – zábradlí kolem vnějšího obvodu ploché nepochozí střechy v 6. nadzemním podlaží bytového domu č.p. x, T. 16 (Z. 1), P. 6.

Základní žalobní námitkou je nesouhlas žalobce s postupem obou správních orgánů, které podle něj nesprávně vycházely ve svých rozhodnutích výhradně ze závěrů závazného stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy, odboru památkové péče ze dne 2.1.2012, č.j. S MHMP 887344/2011, které bylo následně potvrzeno závazným stanoviskem ministerstva kultury ze dne 16.9.2013, č.j. MK 2736/2013 OIPP, č.j. OIP MK 24271/2013 a nezohlednily námitky uplatněné v průběhu správního řízení.

Z obsahu správního spisu i z odůvodnění obou napadených rozhodnutí je patrné, že uvedená závazná stanoviska byla skutečně jediným podkladem, ze kterého správní orgány ve svých rozhodnutích vycházely.

Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu nejsou rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., neboť sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Soudní přezkum jejich obsahu je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s. (např. rozsudek NSS ze dne 23.08.2011, č. j. 2 As 75/2009 – 113)

Závazné stanovisko odboru státní památkové péče vydané zákona ČNR č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, je úkonem správního orgánu, jímž zpravidla nedochází k založení, změně, zrušení či závaznému určení povinností a nestanoví se jím žádné konkrétní povinnosti, které by žalobce byl povinen respektovat.

Podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.

Ustanovení § 75 odst. 2 SŘS umožňuje při splnění zákonem stanovených podmínek přezkoumat i takový úkon správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí. Z tohoto ustanovení vyplývá, že je možné přezkoumat i závazné stanovisko orgánu památkové péče zákona o státní památkové péči, ovšem pouze v rámci přezkoumání stavebního povolení, tj. rozhodnutí, které je rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 SŘS. Pokud vydané stavební povolení nebylo napadeno samostatnou žalobou, nelze závazné stanovisko přezkoumat.

Z výše uvedeného vyplývá, že se žalobce může domáhat přezkumu původního závazného stanoviska i potvrzujícího závazného stanoviska, jejichž závěry považuje za nedostačující, až v soudním řízení správním o žalobě proti finálnímu rozhodnutí odvolacího správního orgánu, což žalobce v projednávané věci učinil.

Z výše uvedeného vyplývá, že stavební úřad ani žalovaný nebyly oprávněnými orgány k přezkoumání závěrů dotčeného správního orgánu. K tomu je oprávněn až soud v rámci přezkumného řízení na základě podané žaloby.

Žalobce v podané žalobě namítá, že žalovaný neměl vycházet pouze ze závěrů uvedených v těchto stanoviscích, když tyto závěry považuje za nesprávné a to zejména s ohledem na to, že téměř totožné stavební úpravy ploché střechy se nacházejí i na sousední terase. Zdůraznil, že v průběhu správního řízení žadatel o dodatečné povolení stavby zpochybnil závěry uvedené v závazných stanoviscích, k čemuž ale stavební úřad ani žalovaný nepřihlédly. Správním orgánům vytýká, že nezohlednily ani skutečnosti uvedené ve vyjádření k odvolání, které podala spolumajitelka domu paní E. P. Na podporu svých námitek uvedených v žalobě, nechal žalobce vypracovat znalecký posudek, který k žalobě připojil.

Pokud jde o obsah závazných stanovisek, je si soud vědom toho, že stavební úřad i žalovaný musí ze závěrů závazných stanovisek vycházet a v případě negativního stanoviska již žádné dokazování neprovádí, nicméně správní řád nezbavuje správní orgány povinnosti dbát na to, aby závazné stanovisko, které tvoří podklad pro jeho rozhodnutí, bylo dostatečně jednoznačné a konkrétní. V projednávané věci soud zjistil, že Magistrát hl.m. Prahy, odbor památkové péče sice vydal závazné stanovisko podle kterého „provedené práce jsou z hlediska zájmů státní památkové péče neakceptovatelné“, avšak z odvodnění tohoto stanoviska je patrné, že pouze bez dalšího převzal závěry uvedené v písemném vyjádření Národního památkového ústavu ze dne 3.10.2011, které navíc není ani součástí správního spisu. OOP MHMP v tomto stanovisku také tvrdí, že provedené práce, tedy i výše citovaná stavba zábradlí, není přijatelná z hlediska pohledu památkové péče, neboť se provedené novodobé prvky výrazně propisují do střešní krajiny v dálkových i blízkých pohledech sousedních domů a nerespektují její památkově chráněný charakter a konstatuje, že při obvodě rovné střechy nad rizalitem lze osadit zábradlí ve stávajícím tvaru až ve vzdálenosti 1 m od okraje terasy směrem dovnitř půdorysu. Tímto posunem je podle něj sledována snaha pohledově nezatěžovat architekturu a exteriér domu výraznější hmotou, především ve střešní krajině, která shodně navazuje na sousední činžovní domy, s nimiž tvoří celek.

Ačkoli OOP MHMP tvrdí, že je nutno zachovat shodný pohled i ve vztahu k sousedním domům, nikterak se nevypořádal s námitkami žadatele, který poukázal na to, že se předmětné úpravy nacházejí na méně exponované straně nemovitosti směrem do dvora, a nejsou tudíž z většiny pohledů viditelné, a že zábradlí navazuje na již dříve povolené a stavebním úřadem v roce 1997 zkolaudované části zábradlí půdních bytů, což vyplývá i z projektové dokumentace a fotografií založených ve spise.

Z tohoto hlediska se obsahem závazného stanoviska nezabývalo ani ministerstvo kultury, které v závazném stanovisku již pouze bez dalšího znovu zopakovalo výše uvedené závěry a konstatovalo nepřijatelnost provedených úprav z hlediska památkové péče. Ani ministerstvo kultury tedy ve svém potvrzujícím závazném stanovisku neozřejmilo, proč považuje závazné stanovisko odboru památkové péče Magistrátu hlavního města Prahy za věcně správné. Takto obecně uvedené závěry soud považuje za nedostatečné. Je totiž patrné, že se orgány státní památkové péče konkrétní situací v místě dodatečně povolované stavby nezabývaly. Soud provedl při jednání důkaz fotodokumentací, ze které je jednoznačně patrné, že zábradlí, které bylo dříve zkolaudováno, a na které nepovolené zábradlí navazuje, je zcela shodného charakteru a taktéž umístěné na kraji pochozí střechy. Za této situace pak působí absurdně závěr o tom, že aby nyní povolované zábradlí vyhovovalo požadavkům z pohledu památkové péče a mohlo být dodatečně povoleno, muselo by být osazeno ve stávajícím tvaru až ve vzdálenosti 1 m od kraje terasy směrem dovnitř půdorysu. Vydané závazné stanovisko proto dle soudu nerespektuje konkrétní situaci, když neodůvodňuje proč právě zábradlí, které je předmětem tohoto řízení, pohledově zatěžuje architekturu a exteriér domu výraznější hmotou, a proč u navazujícího identického zábradlí tento problém neshledává. S ohledem na

výše uvedené dospěl k závěru, že výše uvedená podkladová závazná stanoviska jsou nezákonná, což mělo vliv i na zákonnost napadeného rozhodnutí, které z těchto stanovisek vychází a plně na ně odkazuje. Proto soud napadené rozhodnutí pro jeho nezákonnost zrušil.

Nelze odhlédnout od toho, že žalobce v podané žalobě poukazoval na námitky vznesené v průběhu správního řízení, ve kterých žadatel a jednotliví členové Společenství upozorňovali na to, že již dříve byly shodné stavební úpravy v okolí povoleny, a proto podle něj není důvod, aby se orgány státní správy zásadně odchýlily od své dosavadní rozhodovací praxe. Zdůraznil, že stavební úpravy se nacházejí ve vnitroblokové části budovy a nemohou tak být spatřeny z horizontu veřejně přístupných ploch, tj. ulice, a to ani z pohledu samotného vnitrobloku (s výjimkou leteckého pohledu). Poukázal také na to, že na podporu tvrzení o nevhodnosti navrženého Národním památkovým ústavem ohledně posunutí zábradlí bylo již v průběhu správního řízení doloženo vyjádření projektanta Ing. L. R., které žalovaný ani stavební úřad nezohlednily.

V projednávané věci je soud nucen konstatovat, že ačkoli byly námitky týkající se dalších již dříve povolených shodných stavebních úprav v sousedních domech vzneseny již v průběhu správního řízení, žalovaný se s nimi v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal. Žalovaný pouze odkazuje na závazná stanoviska dotčených orgánů a cituje z nich, aniž by konkrétněji reagoval na jednotlivé argumenty. Žalovaný ze stanovisek nic konkrétního nevyvozuje, pouze odkazuje na jejich existenci.

Soud si je vědom toho, že stavebnímu úřadu ani odvolacímu orgánu nepřísluší posuzovat obsah závěrů závazných stanovisek, za kterých v rozhodnutí vychází, avšak i přes vydaná stanoviska je úkolem těchto orgánů posoudit vyjádření účastníků řízení a zabývat se jimi vznesenými námitkami.

Úkolem žalovaného je tedy řádně a dostatečně uvést, proč konkrétní námitky vznesené žalobcem nejsou důvodné. Odůvodnění může podpořit odkazem na stanoviska, avšak nestačí odkaz na stanoviska a citace některých pasáží v nich obsažených, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí. I když lze připustit, že může odkázat v odůvodnění na stanovisko dotčeného orgánu státní správy, vždy se však musí dostatečně konkrétně a dostatečně srozumitelně vypořádat se zpochybňující argumentací uvedenou v průběhu řízení; v rozhodnutí musí být přezkoumatelné a hodnotitelné důvody, pro které se nepřiklonil k argumentaci námitky. Pokud stavební úřad či žalovaný reaguje na námitku pouze odkazem na stanovisko dotčeného orgánu státní správy, popř. pouze cituje vybrané pasáže, aniž by je vztáhl k argumentaci žalobce, pak zatěžuje své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Jak soud již výše uvedl, žalovaný v napadeném rozhodnutí důvody, pro které považuje námitky žalobce za irelevantní, neuvedl dostatečně a pouze odkázal na jednotlivá vyjádření dotčených orgánů státní správy, když zcela pominul tvrzení účastníků o již povolených stavbách a poukazu na celkové posouzení pohledu na střešní krajinu. Takovéto odůvodnění nelze považovat za řádné odůvodnění rozhodnutí.

Městský soud shledal i další důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, když dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť z něj není zřejmé, jaká konkrétní část zábradlí měla být dodatečně povolena. V prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno, že se zamítá žádost o dodatečné povolení stavby – zábradlí kolem vnějšího obvodu ploché nepochozí střechy v 6. nadzemním podlaží bytového domu č.p. x, T. 16 (Z. 1), P. 6, avšak ani z připojené dokumentace, ani z fotografií založených ve spise není patrné, o jakou část zábradlí se jedná. Konkrétně neurčili předmět řízení ani účastníci u soudního jednání. Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí (§ 76 odst. 1

písm. a/ s. ř. s.), byl povinen k této nepřezkoumatelnosti přihlédnout z úřední povinnosti a správní rozhodnutí zrušit bez ohledu na to, že tuto vadu v žalobě žalobce nenamítal.

Soud považuje za nutné uvést, že nemohl zohlednit závěry znaleckého posudku soudního znalce akad. arch. J. S., který žalobce předložil na podporu svých tvrzení spolu s podanou žalobou, neboť dle ustanovení § 75 odst. 1 soudního řádu správního vychází soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Vzhledem k tomu, že žalovaný v době rozhodování tento znalecký posudek k dispozici neměl, nelze mu nyní vytýkat, že se se závěry v něm uvedenými dostatečně nevypořádal.

Městský soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanoveními § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci úspěšnému žalobci náleží náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému správnímu úřadu. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., za tři úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí věci, sepis žaloby a účast u jednání soudu) a tři režijní paušály po 300 Kč. Náklady za právní zastoupení činí částku 10.200 Kč. Advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se s ohledem na § 57 odst. 2 s. ř. s. náhrada nákladů za zastoupení zvyšuje o částku odpovídající této dani (21 %), tj. o 2.142 Kč. Součástí nákladů je i zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Celkem proto soud přiznal žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342 Kč.

Pokud jde o náklady řízení osoby zúčastněné na řízení, soud dospěl k závěru, že v dané věci nejsou dány předpoklady pro rozhodnutí soudu o jejich náhradě. Podle ustanovení § 60 odst.5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil, pouze jim dal možnost uplatnit v probíhajícím řízení jejich práva.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. března 2018

JUDr. Hana Veberová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. L.